

Kedves Vidám Borsik Miklós,

te is biztosan tudod, hogy a séta, a sétálás egy olyan művészeti tevékenység, és mi Kingával ezért is sétálunk ennyire, mennyire, sokat, ő akarja inkább, ő szereti nagyon a művészetet így, ennyire, mint egy sétai alkalmat, és ilyenkor mindig beszélgetünk, tanulunk egymástól, híreket is mondunk, meg elemzünk is, értékeljük a kort, benne magunkat, a többi különböző, északfok emberi lényt, árnyas fák, lakóparkok és egykori gyárak előtt, vagy a rakpart. A Duna is halad. Láttam egy szer, balint csípett meg a Feri. Egy kórház előtt is sétálunk, fogjuk egymás kezét, beszélgetünk, elmondtam öt haldokló életét, a hatodiknak betelt.

Szóra szó.

Mi, kérlek, ilyenkor kommunikációs futárszolgálat vagyunk, és egy lépés az uszkve, egy szó, vagy egy félmondat, de néha meg is áll az ember, stop.

Megáll, és így, álló helyzetben értékel, kérlek szépen.

Én ilyeneket szoktam mondani, Isten, ha valóban isten, nem szabadna ragozni, jelekkel illetni, ez mind felesleges.

Istenben, ez felesleges,
a csőtörés nem az.

Istennek, ez is felesleges.

Ilyenek jutnak az eszembe, amikor sétálunk és beszélgetünk.

Egy ember is művészet, de

két ember már, hogy így mondjam, pláne hogy.

Két beszélgető ember már olyan műv

észet, hogy a fal adja, nem?

Egy ember biciklivel, na az is művészet.

Hozzám is jönnek futárok.

Itt van a kézirat, a kiadó küldte, különben én
is művész vagyok, mondja, már fut is el, hová,
elég sok a művész a világon, állnak, futnak, sétálnak.
Most találkoztunk egy, azt hiszem, maláj művésszel.
Mint aki jött, nem tudom, ismered-e a sorozatot,
a Szandokánból Kabir
Bedi. Nem. Annak a szolgája. Kingával sétáltunk,
és művészeti tevékenységet folytattunk a szavakkal az
esteledés lassú de biztos folyamatában, amikor ő, ez a fú
lefékezett mell
ettünk, visszaigazította a nagy kék
étel vagy milyen hordó dobozt, (a múlt idő szava) és kérdezett.
Volt mobilja.
Mutogatott.
Kérdezett.
Kiabált.
Nem értettük.
Mutogatott.
Sírt.
Nem értettük.
Szerintem ez is művészet.
De az most nem utalás, már hogy ezt a kétségbeesett,
gyakorlatilag jajgató
már többször eltévedő,
addigra a reményt is föladó, a könnyei
vel küszködő fiatalembert érteni véltük végre.
Tizenhatszor mondta ki az ő nyelvén.
A tizenhetedik artikulációja járt sikerrel.
A Westendet kereste.
Az egy elég nagy hely.
Sok művész jár oda.
Mutattunk egy irányt, hátha még odaér,
ahová
és amikor,
amiért.
És ha ott lesz,
Isten is örülni fog a múlt,
idős (W) dobozának,
nem?